

Báje a pověsti české

— pokračování —

Pohádky a pověsti

Pavel Kostka

— PPKPP —

Báje a pověsti české – pokračování

Žánr: Pohádky a pověsti

Autor: Pavel Kostka PPKPP

Rok vydání: 2026

ISBN - 978-80-909936-3-1

Tiráž: Báje a pověsti české – pokračování

Tato kniha je poctou českým bájím, pověstem a odkazu Karla Jaromíra Erbena, který pomohl uchovat paměť české krajiny a její příběhy.

Publikace není dílem Karla Jaromíra Erbena a neobsahuje jeho původní texty. Autorem tohoto pokračování je Pavel Kostka – PPKPP.

Úvod

Krajina dýchá příběhy. V každém potoce, v každém kameni a v každém stínu lesa se skrývá hlas, který čeká, až mu někdo poslechne. Tyto pověsti jsou nové, ale rostou z té samé půdy: z hlubin polí, z mlh nad rybníky, z věží hradů a z kamenitých cest, které vedou přes hory. Vypravěčský tón je legendární, nadpřirozený a místy temný; přesto v každém příběhu zůstává kousek lidské naděje a moudrosti. Následuje dvacet pověstí spjatých s českou přírodou, hrady, horami a vesnicemi.

Právní ujednání

Tato kniha s názvem **Báje a pověsti české pokračování**, jejímž autorem je **Pavel Kostka PPKPP**, je autorským dílem chráněným právními předpisy České republiky a mezinárodními úmluvami o ochraně duševního vlastnictví.

Veškerá práva jsou vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být bez předchozího písemného souhlasu autora jakkoli kopírována, šířena, ukládána do vyhledávacích systémů, převáděna do elektronické podoby, rozmnožována, publikována ani jinak využívána, a to včetně citací přesahujících zákonem povolený rozsah.

Postavy, místa a události uvedené v této knize mohou být inspirovány tradičními českými pověstmi, avšak jejich zpracování, rozšíření a nové prvky jsou originálním autorským dílem. Jakákoli podobnost s reálnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

Autor nenese odpovědnost za případné škody vzniklé nesprávným výkladem nebo použitím informací uvedených v této publikaci.

Rok vydání: 2026

Anotace: Báje a pověsti české – pokračování

Báje a pověsti české pokračování přináší novou sbírku příběhů inspirovaných českou mytologií, lidovou fantazií a dávnými vyprávěními, která se předávala z generace na generaci. Autor **Pavel Kostka PPKPP** rozvíjí známé motivy a zároveň přidává nové postavy, záhady i nečekané zvraty, které dávají starým legendám nový život.

Kniha propojuje tajemství starých časů s moderním vyprávěním, odhaluje skryté kouty české krajiny a připomíná, že i v dnešním světě mají příběhy svou sílu. Je určena čtenářům všech věkových kategorií, kteří milují fantazii, tradice a kouzlo starých pověstí.

Obsah

Báje a pověsti české – pokračování

Autor: Pavel Kostka PPKPP

Tiráž: Báje a pověsti české – pokračování

Úvod

Právní ujednání

Anotace: Báje a pověsti české – pokračování

Kapitola 1: Strážce mlhy u Černého rybníka

Kapitola 2: Kámen který zpíval na Šumavě

Kapitola 3: Ohnivý jezdec z hradu Trosky

Kapitola 4: Lesní matka u Bílých skal

Kapitola 5: Podzemní město pod Pálavou

Kapitola 6: Duch mlýna u řeky Sázavy

Kapitola 7: Zlatá studánka v Českém ráji

Kapitola 8: Hlas z Moravského krasu

Kapitola 9: Píseň větru na Krkonoších

Kapitola 10: Stín na hradě Bouzov

Kapitola 11: Rusalka z rybníka u Třebíče

Kapitola 12: Kamenný most a tři přísahy

Kapitola 13: Ohnivá liška z Poodří

Kapitola 14: Hlas zvonu z opuštěné kaple

Kapitola 15: Strážkyně javoru u Olomouce

Kapitola 16: Strážkyně pramene v Jeseníkách

Kapitola 17: Píseň staré železnice

Kapitola 18: Tajemství pod starou lípou u Vltavy

Kapitola 19: Setrvání

Kapitola 20: Návrat

Kapitola 21: Návrat domů

Kapitola 22: Znovuzrození

Kapitola 23: Návrat světla

Kapitola 24: Zrození

Kapitola 25: Závěr

Poděkování čtenářům

Kapitola 1: Strážce mlhy u Černého rybníka

Černý rybník ležel v údolí jako zrcadlo, které se stydělo ukázat svůj odraz. Za dne byl hladký a temný, jako by v jeho hlubinách spala noc; v noci se měnil v moře světél, kde hvězdy plavaly mezi rákosím a občas se dotýkaly hladiny tak, že vznikaly kruhy, malé kruhy, které mizely dřív, než je kdo stačil spočítat. Lidé z okolních vesnic mu říkali prostě Rybník, ale ti, kdo znali staré pověsti, šeptali: **Černý**. Říkalo se, že voda v něm pamatuje jména těch, kdo se v ní kdy ztratili, a že mlha, která se nad ním často zvedá, není pouhý výdech země, ale strážce, který hlídá hranici mezi tím, co má být zapomenuto, a tím, co má zůstat živé.

Vesnice pod kopcem byla malá, s domky poskládanými jako kostky v hře, kde každý znal místo druhého. Staré ženy sedávaly u kamen a pletly, děti běhaly po cestách a učily se jména bylin, a muži chodili na pole nebo do lesa. Přesto v každém domě žila tichá úcta k rybníku. Rodiče varovali děti, aby k němu nechodily po setmění, a ti, kdo se živili rybolovem, nosili k hladině drobné dary. Kousek chleba, hrst soli, květ. Dary byly malé, ale úmysl byl velký: mlha prý přijímala dary výměnou za to, že nechá vesnici v klidu žít.

Jedné podzimní noci, kdy měsíc byl tenký jako nůž a vítr přinášel vůni spadaného listí, přišel k rybníku cizinec. Nešel po cestě, ale vyšlapal si stezku mezi kopřivami a mechem, jako by ho vedla ruka, kterou neviděl. Měl na sobě plášť tmavý jako noc a oči, které se leskly pod kapucí jako dvě malé lucerny. Vesničané ho viděli z dálky a šeptali si: cizinec. Někteří se báli, jiní byli zvědaví. Cizinec se zastavil na břehu, sundal kapuci a podíval se na hladinu. Mlhy se zvedaly pomalu, jako by se probouzela stará bytost, a kolem něj se začaly točit drobné vírky páry.

„Hledám něco, co bylo ztraceno,“ řekl cizinec tiše, jako by mluvil k vodě, ne k lidem. Jeho hlas byl chladný a přesto v něm byla naléhavost.
„Hledám poklad, který mi byl ukraden, a cestu, která mi byla vzata.“

Starý mlynář, který stál opodál a sledoval ho, poznal v cizinci zoufalství, které zná každý, kdo přišel o něco drahého. Mlynář se přiblížil a položil mu ruku na rameno. „Mlha bere i dává,“ řekl. „Ale vždycky chce něco na oplátku. Nejsou to mince, co žádá, ale vzpomínky.“

Cizinec se usmál, ale v tom úsměvu nebylo nic radostného. „Vzpomínky?“ zopakoval. „Co je to za cenu? Mám zaplatit zapomenutím?“

Mlynář se podíval na hladinu, kde se mlha začala formovat do tvarů, nejprve do prstenců, pak do stínů, až se z nich vynořila postava. Nebyla to postava pevná; byla to spíš obrys, který se měnil s každým dechem. Vypadala jako žena s vlasy z mlhy a šaty z ranní rosy. Její oči byly hluboké jako studny a v nich se zračila věčnost.

„Mlha nekrade bez důvodu,“ promluvila postava hlasem, který zněl jako šumění trávy. „Dávám cestu těm, kdo hledají, ale беру vzpomínky těm, kdo chtějí víc, než jim patří. Kdo přijde s čistým srdcem, dostane světlo; kdo přijde s prázdnou touhou po bohatství, ztratí to, co je mu nejdražší.“

Cizinec sklonil hlavu. „Moje žena,“ řekl. „Ztratila se před lety. Lidé říkali, že odešla dobrovolně, že hledala jiné štěstí. Ale já vím, že byla ukradena někým, kdo zná cesty mlhy. Dejte mi její jméno zpět, dejte mi její tvář, a já zaplatím, co bude třeba.“

Mlžná postava se přiblížila tak blízko, že se její dech dotkl vody a vytvořil malé vlnky. „Zaplatíš vzpomínkou,“ řekla. „Zaplatíš tím, že zapomeneš na to, co tě drží, aby ses mohl pohnout dál. Ale pamatuj: zapomenutí je meč, který řeže obě strany. Když ztratíš vzpomínku na svou bolest, ztratíš i část sebe, která z ní vyrostla.“

Cizinec zavřel oči. V jeho tváři se zračila rozhodnost, která byla zároveň zoufalá. „Zaplatím,“ řekl. „Raději ztratím bolest, než žít v prázdnotě bez ní.“

Mlynář se odmlčel. Věděl, že mlha je nevyzpytatelná. Věděl také, že lidé často volí zapomenutí jako snadnou cestu, a že zapomenutí může být pastí. Přesto v něm byla i soucitná část, která rozuměla tomu, jak těžké je nést ztrátu. Nakonec přikývl a pomohl cizinci kleknout k vodě.

Mlžná postava se sklonila a dotkla se jeho čela. Voda zasyčela, jako by se v ní uvolnil vzduch, a cizinec vydechl. Oči se mu rozšířily a v nich se zračilo něco, co připomínalo úlevu. „Vidím ji,“ zašeptal. „Vidím její ruku, jak drží šátek. Vidím její smích u pece. Děkuji.“

Když se postavil, byl jiný. Jeho krok byl lehčí, ale v jeho tváři chyběla část, která dřív patřila k jeho smutku. Ta ostrá hrana, která mu dávala smysl. Vesničané si toho všimli. Někteří mu záviděli, jiní se mu vyhýbali. Mlynář věděl, že cizinec zaplatil svou cenu, ale také věděl, že mlha nevrací to, co vezme. Vzpomínky, které zmizely, se už nevrátí.

Následujícího rána se v chalupách začaly šířit zvěsti. Někteří tvrdili, že cizinec našel poklad, truhlu plnou mincí, starých šperků a pergamenů. Jiní říkali, že našel jen prázdný prostor, kde dřív byla bolest, a že teď žije jako stín člověka. Děti si hrály na břehu a napodobovaly mlhu, která se vznáší nad vodou, a staré ženy si šeptaly, že mlha má smysl pro spravedlnost, který lidé neznají.

Čas plynul a rybník dál dýchal svými tajemstvími. V zimě zamrzl a stal se zrcadlem, na němž se odrážely stopy zvěře; na jaře se probudil a v jeho okolí vyrašily byliny, které nikdo neznal. Lidé přicházeli a odcházeli, a mlha si vybírala své dary a své ceny. Ale jednoho léta se stalo něco, co změnilo vztah vesnice k rybníku navždy.

Do vesnice přišla dívka jménem Anička. Nebyla to dívka z těch, co se bojí stínů; její oči byly jasné a zvědavé, a v jejím kroku byla lehkost, jako by nosila v srdci píseň. Anička byla sirotek. Její rodiče zemřeli, když byla malá, a vychovávala ji stará teta, která jí vyprávěla příběhy o rybníku a o mlze. Anička poslouchala a učila se jména bylin, písně a staré zvyky. Ale v jejím srdci byla i touha po tom, aby věci byly spravedlivé. Když slyšela o cizinci, který zaplatil vzpomínkou, cítila, že něco není v pořádku.

Jednoho večera, když se mlha zvedala jako obvyklý strážce, šla Anička k rybníku s košíkem květín a s malou lampičkou. Nešla tam pro poklad ani pro slávu; šla tam, protože cítila, že mlha není jen soudcem, ale i ochráncem, a že ochránce může být i zmatený. Postavila se na břeh a zavolala: „Mlho, slyšíš mě?“

Mlha se zastavila, jako by naslouchala. Z jejího nitra se vynořila ta samá postava, kterou viděli dřív. Žena z mlhy, s vlasy z ranní rosy. Tentokrát však v jejích očích nebyla jen věčnost; byla tam i únava.

„Proč voláš?“ zeptala se mlha.

„Protože jsi vzala vzpomínku, která patřila někomu jinému,“ odpověděla Anička. „A protože jsi dala cizinci to, co chtěl, ale vzala mu něco, co mu dalo smysl. Nechci, aby někdo žil jako stín. Můžeš dát cestu, aniž bys brala to, co dělá člověka člověkem?“

Mlha se zasmála, a ten smích zněl jako kapky deště. „Mladá jsi, a přesto mluvíš jako stará. Co navrhuješ?“

Anička položila na hladinu košík květin a zapálila lampičku. „Navrhuji, abys dala lidem možnost volby. Kdo přijde a žádá, ať mu ukážeš cestu, ale ať mu také nabídneš jinou cenu ne zapomenutí, ale dar. Dar, který mu pomůže nést ztrátu. Dar, který mu umožní žít dál s tím, co ztratil, místo aby to ztratil úplně.“

Mlha se zamyslela. Voda se vlnila a hvězdy se v ní třpytily jako mince. „A co bys nabídla ty, dívko? Co máš ty, co bys dala výměnou?“

Anička se usmála a položila ruku na srdce. „Mám příběhy. Mám písně, které učí lidi, jak si pamatovat bez bolesti. Mám ruce, které umí léčit rány, a uši, které umí naslouchat. Dám ti příběhy, které budou mlhu učit, že zapomenutí není jediná cesta.“

Mlha se naklonila a nasála vůni květin. V jejím nitru se něco pohnulo. Starý zvyk, který se držel jako řetěz, se začal uvolňovat. „Dobře,“ řekla nakonec. „Dám volbu. Kdo přijde s čistým srdcem, dostane cestu a dar. Kdo přijde s prázdnou touhou, zaplatí vzpomínkou. Ale pamatuj, Aničko: i dar může být těžký. Dar může nést břemeno, které člověk nečekal.“

Anička přikývla. „Vím. Ale lepší je nést břemeno s vědomím, než žít bez vědomí.“

Tak se stalo, že od té doby mlha nad Černým rybníkem začala jednat jinak. Lidé, kteří přicházeli, stáli na břehu a mlha jim nabízela dvě cesty: zapomenutí nebo dar. Někteří volili zapomenutí. Ti, kdo toužili po klidu bez bolesti, odcházeli lehčí, ale s prázdnotou v očích. Jiní volili dar, dostali vzpomínky, které byly přetvořeny písněmi a příběhy, aby už nespalovaly, ale učily. Ti, kdo přijali dar, odcházeli s těžším srdcem, ale s jasnějším smyslem.

Anička se stala vypravěčkou rybníka. Každý večer sedávala u břehu a vyprávěla příběhy o lidech, kteří přišli, o volbách, které učinili, a o tom, jak se jejich životy změnily. Její hlas byl jako hedvábí, a lidé přicházeli zdaleka, aby ho slyšeli. Příběhy se šířily jako semena na větru a měnily lidi. Mnohým pomohly najít smysl v tom, co ztratili; jiným daly odvahu, aby se postavili znovu na nohy.

Jedné noci, když byla mlha hustá a měsíc se schoval za mraky, přišel k rybníku starý muž. Byl to ten samý cizinec, který kdysi zaplatil vzpomínkou. Jeho oči byly prázdné, ale v nich se zableskla jiskra, která připomínala člověka, jakým býval. Přistoupil k Aničce a položil před ní malý předmět, prsten, který kdysi patřil jeho ženě.

„Našel jsem to,“ zašeptal. „Ale už to není to, co jsem hledal. Zaplatil jsem příliš mnoho. Přišel jsem, abych ti poděkoval, dívko. Tvé příběhy mi daly něco, co mlha nemohla vzít zpět smysl pro to, proč jsem trpěl.“

Anička vzala prsten a položila ho do lampičky. „Vzpomínky nejsou mince,“ řekla. „Někdy jsou to mosty. A mosty se staví z příběhů.“

Muž se usmál poprvé po letech. „A co s prstenem?“

„Nech ho tady,“ odpověděla Anička. „Ať mlha ví, že i ty, kdo zaplatili, mohou najít cestu zpět. Ať ví, že dary a zapomenutí nejsou jedinými možnostmi. Ať ví, že příběhy mohou léčit.“

Muž přikývl a odešel. Mlhy se rozplynuly a nad hladinou zůstalo jen tiché šumění. Rybník se vrátil ke svému tichému dýchání, ale něco se změnilo. Lidé už se nebáli tak moc; věděli, že mlha je přísná, ale i spravedlivá, a že existuje cesta, jak nést ztrátu bez toho, aby se člověk ztratil sám.

Roky plynuly. Anička zestárla a její hlas se stal hlubším, ale její příběhy zůstaly živé. Děti, které poslouchaly u břehu, rostly a učily své vlastní děti, jak mluvit s mlhou. Mlynář zemřel a jeho mlýn se rozpadl, ale lidé si pamatovali jeho ruku, která pomohla cizinci. Cizinec, který zaplatil vzpomínkou, se stal legendou varováním i příkladem. A prsten zůstal v lampičce, jako tichý svědek toho, že i v nejtemnějších chvílích může být světlo.

Na břehu Černého rybníka se občas objevily nové tváře. Poutníci, milenci, ti, kdo hledali odpovědi. Mlhy je vítaly a nabízely volbu. A když někdo přijal dar, Anička nebo její nástupci mu vyprávěli příběh, který mu pomohl vzpomínat bez bolesti. Příběhy se staly mosty mezi lidmi a mlhou, mezi minulostí a přítomností, mezi tím, co bylo ztraceno, a tím, co lze znovu najít.

A tak rybník dál stál ve svém údolí, temný a tichý, ale ne bez milosti. Mlhy nad ním se zvedaly a klesaly jako dech staré bytosti, a v jejich šeru se objevovaly tváře. Někdy smutné, jindy usměvavé. Lidé, kteří prošli kolem, se zastavovali a naslouchali. A když zavřeli oči, mohli slyšet, jak mlha šeptá jména těch, kdo přišli, jména těch, kdo odešli, a jména těch, kdo zůstali, aby vyprávěli dál.

V tom šepotu byla pravda, která se nedala ukrýt: krajina pamatuje, ale také odpouští. A kdo se naučí naslouchat, najde v mlze nejen ztracené věci, ale i cestu, jak žít s tím, co zůstalo.

Kapitola 2: Kámen který zpíval na Šumavě

Na samém okraji Šumavy, kde se les sklání k údolí jako stařec k modlitbě, stávalo návrší, které místní nazývali Hlasová hora. Nebyla vysoká, ale měla tvar, jako by ji někdo záměrně vytesal do krajiny. Plochý vrchol, z něhož se dalo dohlédnout na lesy, rašeliniště a dál až k mlžným hřebenům. Uprostřed toho návrší ležel kámen. Nebyl to obyčejný kámen. Byl hladký jako břidlice, tmavý jako mokrá uhlík a na jeho povrchu se občas objevovaly jemné praskliny, z nichž vycházel slabý tón, když se do nich opřel vítr.

Děti z okolních osad si hrávaly kolem kamene a naslouchaly. Říkaly, že kámen zpívá, když se stmívá, a že jeho píseň je stará jako les. Staré ženy, které pletly u kamen, vyprávěly, že kámen je zkamenělý hudebník, který kdysi zachránil vesnici před hladem a že jeho hlas léčí srdce. Mladí muži se tomu smáli, ale když přišla nemoc nebo smutek, i oni šli k návrší a položili ruku na chladný povrch, protože v hloubi duše věděli, že někde mezi písní a kamenem je něco, co přesahuje rozum.

Byl to právě ten kámen, který jedné zimy změnil osudy lidí z malé osady pod Hlasovou horou. Zima byla krutá. Sníh padal bez přestání a vítr přinášel mráz, který se usazoval na vousy a na okenice. Pole byla pod sněhem a zásoby se tenčily. Lidé se modlili k Bohu i k starým zvykům, ale hlad se blížil jako stín. V té době žila v osadě stará hudebnice jménem Markéta. Byla to žena s rukama, které znaly struny i těžké práce, a s hlasem, který uměl utišit plačící dítě i rozveselit starce. Markéta hrávala na starý houslový smyčec, který zdědila po otci, a její písně byly jako provazy, jimiž se lidé drželi, když se svět rozpadal.

Jedné noci, když sníh křupal pod nohama a měsíc se schoval za mraky, přišla Markéta na Hlasovou horu. Nesla s sebou malý pytlík mouky, poslední, co doma měli, a v srdci tíhu, kterou nešlo vyjádřit slovy. Postavila pytlík u kamene a položila na něj housle. Pak se posadila a začala hrát. Její smyčec se dotýkal strun jako prsty, které hladí ránu, a z houslí vycházel tón, který se mísil s tichým šuměním lesa.

Kámen naslouchal. Z prasklin v jeho těle se ozval slabý tón, který se spojil s Markétinou melodií. Bylo to, jako by se dvě duše setkaly. Jedna z

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Báje a pověsti české – pokračování*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.